

BODOVÁNÍ >

LEDEN – MĚSÍC SNĚHU

1.	Rackové	17,89
2.	Žraloci	17,05
3.	Bobřice	15,73
4.	Chobotnice	15,24

1.	Paleček	19,83	17.	Darča	16,72
2.	Bujón	19,72	18.	Kuky	16,53
3.	Smíšek	19,70	19.	Maty	16,45
4.	Cézar	19,60	20.	Beky	16,28
5.–6.	Letec	19,25	21.	Majda	15,94
5.–6.	Kříša	19,25	22.	Helča	15,83
7.	Pytlík	19,06	23.	Pavián	15,75
8.	David	18,50	24.	Honzík	15,58
9.	Šnek	18,38	25.	Babočka	15,00
10.	Vivaldi	17,40	26.	Dobby	14,97
11.–12.	Valča	17,33	27.	Sojka	14,52
11.–12.	Muhu	17,33	28.	Dáňa	14,23
13.	Narval	17,16	29.	Sam	13,42
14.	Kosmo	17,11	30.	Kiki	13,39
15.	Háďa	17,04	31.	Kecka	12,78
16.	Šíp	16,98	32.	Ori	11,57

👉 100% docházka: **Beky, Valča, Muhu, Cézar, Šnek, Letec, Šíp, Maty.**

V lednu bylo 6 oddílových podniků.

Pěšky jsme ušlapali **27 km** a na běžkách ujeli **15 km**.

CO BUDE > ÚNOR – MĚSÍC HLADU

1. 2. 2024 oddílová schůzka

8. 2. 2024 oddílová schůzka

15. 2. 2024 oddílová schůzka

22. 2. 2024 oddílová schůzka

24.–25. 2. 2024 **PANSKAUTSKÉ HRY**

Tradiční akce v Krkonoších na svahu Lysé hory. Odjezd v sobotu v brzkých ranních hodinách **od loděnice**, návrat v neděli v podvečer tamtéž. Bližší informace včas pošleme a zveřejníme. Akce bude pro lyžaře-sjezdaře, ale nejen pro ně! Bydlet budeme jako každý rok na Erlebašce nad Rokytnicí.

Kdo si bude brát sjezdovky, necht' je má řádně seřízené a má o tom doklad (nebo alespoň čestné prohlášení).

29. 2. 2024 oddílová schůzka

Sledujte aktuality na
www.8ovs.cz a www.facebook.com/osmyoddil

PIŠKOTÍ STRÁNKY

vlčat a žabiček vodních skautů z Osmičky Mladá Boleslav

CO BYLO >

ODDÍLOVÁ SCHŮZKA [4. 1. 2024]

Dnešní schůzka je první v tomto roce. Na začátku dostávají družiny za úkol z přidělených klacků a provázku postavit plovoucí vor. Po menším vyzkoušení stability plavidel puštěním na zem jdeme vory položit na vodu. Vody je dost, nakonec všechny vory plavou dobře a proud je odnese rychle pryč. Už ale čeká další hra. Každá družina dostane 5 prskavek a sirky. V poli před nimi jsou rozházené papírky. Ale papírky se můžou sbírat pouze tehdy, pokud člen družiny, co sbírá papírky, má v ruce zapálenou prskavku. Kdo má na konci nejvíc papírků, vyhrál. To je nakonec těžší, než by se zprvu zdálo. Mírně poprchává, všechno, včetně nás, postupně mokne. Nakonec se ale podaří všechny papírky vysbírat. Pak už jdeme do klubovny a rozloučíme se.

VÝPRAVA NA LUŽ [6. 1. 2024]

Výprava, na kterou vždycky vyrazíme hned po Novém roce, už měla různá témata. Objevovali jsme jižní pól, hledali stopy ve sněhu

i v blátě. Letos se půjdeme „jen tak“ projít Lužickými horami a vyzkoušíme při tom, jak se bude dařit vést výpravu našim mladým – Svištovi s Déerkem.

Tradičně si přivstaneme, abychom už před půl osmou mohli sedět v osobáku ujíždějícím směrem na severozápad. V nenápadné zastávce Nová Huť vystupujeme chvilku před devátou. Je pod mrakem a po sněhu ani památky. Ze všech možných i nemožných míst vytékají čůrky vody. Družiny měly ještě ve vlaku svázat z uzlovaček i různých jiných šňůrek a provázků co nejdelší lana, tak teď zkusíme jejich pevnost a zároveň po očku sledujeme podezřelý předmět, který plave v přilehlém rybníčku. Snad je to jen zapomenutá Morana, kterou tady vynášeli...

Vyrazíme směr Stožec a Stožecké sedlo. Všude je voda, podél cesty, napříč cestou, uprostřed cesty. Obcházíme velké kaluže, kde není voda, je bláto. Pod Stožcem pěkný modřínový les a v sedle zvaném též „Sébr“ přecházíme po pěkné lávce rušnou silnicí na Rumburk. Pak už se stezka zvedá vzhůru k nejvyšším partiím malých severočeských „velehor“.

Z modré značky odbočujeme k Pětikostelnímu kameni, odkud je krásný výhled na vrch Jedlové, zbytky hradu Tolštejna a silnici první třídy číslo 9. Pokocháme se a pokračujeme úbočím až na rozcestí Pod Ptačincem. Tady Svišť vysvětlí, jak se kreslí *pochodový film* (který vlastně není žádným filmem), a můžeme se vydat dál, tentokrát jihovýchodním směrem po česko-německé hranici.

MŮJ POPIS VÝPRAVY 6.7.
~~BAHNO, PÍSEK, VODA, TRILIX~~
~~BAHNO, PÍSEK, VODA, TRILIX~~

Pytlíkův stručný, avšak vyčerpávající popis

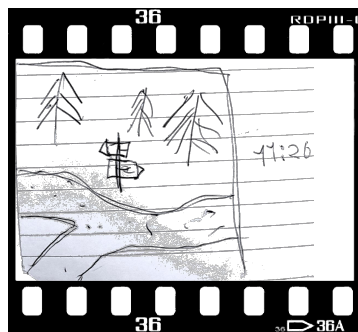
Na lesní pasece Svišť vyhláší pauzu, ovšem vyplněnou cvičným stavěním, bouráním a balením přístřešků, samozřejmě po družinách a na čas. Je vidět, že zvlášť některé družiny jsou už v téhle nezbytné činnosti pěkně sebrané, protože bez dobré spolupráce to jde dost ztuha. Poté už zbývá jen poslední část výstupu na cíl výpravy, kterým je vrchol hory Luž. Obcházíme jej ze severu po německé straně, kluci nám s předním vojem mizí kdesi v mlze. Jana se ptá naproti jdoucích turistů, jestli tudy nešly děti, ale z odpovědi: „Nur deutsch...“ se toho moc nedozvídáme. Naštěstí všichni spořádaně čekají na dalším rozcestí, odkud už se zvedá strmý výstup k vrcholu, který je navíc zpestřený umrzlými zbytky sněhu a ledu.

Vrchol v nadmořské výšce 793 metrů je proslulý dalekými výhledy. Tak z těch dneska nic nebude, protože všechno je zahaleno neproniknutelnou mlhou, v níž jen tušíme obrysy nové německé rozhledny. Je tady taky dost zima, proto rychle vybalujeme vařiče, ohříváme vodu na čaj a vybalujeme jídlo přinesené z domova. Lehce prochladí pak zase všechno ukládáme, uděláme si vrcholovou fotografii a tentokrát po jižním svahu scházíme dolů.

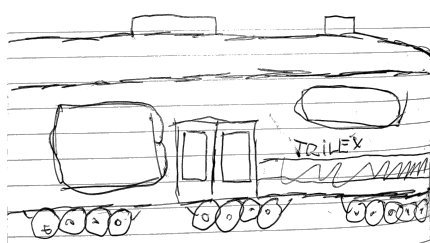
Cestu dolů po asfaltce si zpestříme „soutěžní“ zastávkou: nasbírat přesně 50 šišek, najít co nejdelší klacek a přinést a poznat pět různých přírodnin. Už jen malý kousek to pak máme

k Sirmému prameni, který je zajímavý mimo jiné tím, že v něm není žádná síra. Vývěr vody uprostřed lesa, který má sytě oranžovou barvu, je ale opravdový div přírody i bez síry. Prý za to mohou nějaké bakterie a řasy. Podívejte se na stránku číslo 6, tam jsme o tom napsali více.

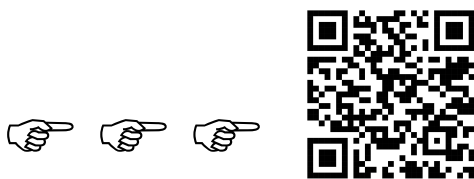
Pod vrchem Bouřným se vracíme na Stožecké sedlo, kde Déerko se Svištěm u velké mapy zkoušejí z orientace (se střídavými úspěchy), a poté už po modré šlapeme zpátky na Novou Huť. Na už potemnělé zastávce je místo pro tradiční otázkač. Zkoušíme taky různé světelné signály pro zastavení vlaku, neboť zastávka je pouze na znamení. Naše skupina je ovšem nepřehlédnutelná i v naprosté tmě a vlak nám bez problémů zastaví. Ve vlaku někteří pospávají, ale jiní nejmenovaní jsou zase živí až moc. Zdá se, že dnešních 15 km bylo málo, že bychom příště přitvrdili?

Okénko pochodového filmu

Kouzelná mašinka černokněžníka Zababy

Fotky z výpravy ukrývá odkaz...

OTEVŘENÉ OČI >

Jak jste správně vyluštili, otázka z lednových „Očí“ zněla: *Proč padají hvězdy?* Popasovali jste se s ní různě, od wikipedicky přesných odpovědí až po krátké pohádky od Smiška a Cézara. Paleček nám ukázal pěkné myšlenkové cvičení na velmi aktuální téma PRAVDA versus NÁZOR ©

Nahore je Jan Hus, který hází hvězdy všem dobrým lidem, kteří chtějí mír a klid.

Vesmírný pes běhá za svým ztraceným míčkem – Měsícem, a protože je nemotorný, tak pokaždé, když za ním běží, shodí pár hvězd.

Ve vesmíru létá velmi vzácný pták. Orion se ho snaží sestřelit, ale pták je rychlejší. Orion vždycky mine a zasáhne místo ptáka hvězdu a ta spadne.

*PRAVDA:
 JSOU TO METEORITY, KTERÉ,
 PŘI PRŮLETU ATMOSFÉROU
 SHOŘÍ A VYPADÁ TO JAKO
 PADAJÍCÍ HVĚZDA.*

*MŮJ NÁZOR:
 MYSLÍM ŽE
 HVĚZDY PADAJÍ
 PROTO ABY VÁM
 ČPLNILI PŘÁNÍ*

3/12 14/1 7/1 15/2 4/2 12/6 12/3 20/9
 5/1 12/3 13/1 12/6 14/1 5/1 19/5 20/9 27/2 27/4
 7/5 4/2 27/4 1/4 13/1 9/3 5/1 32/4 19/3 14/1
 7/3 1/4 9/3 27/4 4/2
 7/5 4/2 12/6 1/4 31/2 7/1 1/2 14/1 5/1 7/3 14/1
 26/3 32/4 20/9 ? 5/1 4/2 7/1 15/2 4/2 12/6
 12/3 20/9 14/2 9/3 12/6 19/5 20/9 27/2 27/4 7/5
 4/2 5/1 7/3 4/2 19/3 30/4 1/2 23/3
 21/6 7/3 1/4 ?

Zadání na únor:
Přečti si článek o Lužických horách, s jeho pomocí vylušti šifru a odpovez na otázky.

Tajnosti Lužických hor

Lužické hory jsou sice rozlohou i výškou docela skromné pohorí, ale o to malebnější a tajemnější jsou. Mají svůj „Semerink“, najdete v nich vlašská znamení i loupežnickou jeskyni s dosud neobjeveným pokladem! A sirný pramen, ve kterém není žádná síra, ten jsme viděli na vlastní oči.

Lužický Semerink (či Semmering) tvoří železniční trať kolem stanice Jedlová, kde železnice prochází samým „srdcem“ hor po strmých úbočích, přes mosty a v hlubokých zářezích. Skoro jako v Alpách!

Vlašské znamení najdeme v bývalém lomu pod horou Jedlová, ale i jinde v „Lužkách“ nebo v blízkém Českém Švýcarsku. Jeden tajemný cizinec se prý objevoval v Jiřetíně pod Jedlovou. Přijížděl na kozlovi oděn v cizokrajný kroj a hledal snad zlato, snad jaspisy, acháty či jiné vzácné kameny, které se tu skutečně nacházely.

Jeskyňe loupežníka Fridolína je na úbočí hory Malý Stožec nad železnicí z Jedlové do Rybníště. Fridolín byl prý sirotek, který už od dětských let sloužil u jednoho bohatého sedláka. Pásl a hlídal mu koně. Jednou se ale vrátil a jedno ze zvířat chybělo. „Usnul jsem, a když jsem se probudil, byl kůň pryč. Hledal jsem všude, ale marně,“ říkal. Zatímco lidé mu věřili, protože prý byl sice trochu podivín, ale především dobrák, sedlák byl přesvědčen, že Fridolín koně ukradl a možná i zabil a maso někde schoval. Soud dal na slova sedláka, a protože krádež koně byl tehdy těžký zločin, odsoudil Fridolína na šibenici. Tomu se však podařilo utéct a strávil 15 let v jeskyni, než si ho smrt našla i tam... Jeho údajný poklad ovšem ani poté nikdo nenašel a možná že je tam někde ještě zakopaný.

Sirný pramen, který jsme viděli, klame názvem, protože není ani trochu sirný. Až neuvěřitelnou syté oranžovou barvu jezírka způsobuje bakterie *Leptothrix ochracea*, které se ve zdejším železitě vodě daří.

Panorama Lužických hor objektivem
fotografa Jaroslava Hejmánka

ODDÍLOVÁ SCHŮZKA [11. 1. 2024]

Zahajujeme fotbalovou hrou pod vedením Chobotnic. A protože je krásně, zůstáváme venku a rozjždíme rychlý štafetový závod na překážkové trati. Úkolem družin je na špejle posbírat co nejvíc koráleků, ovšem před tím přelézt lano, podlézt lano, přeskákat švihadlo, podběhnout švihadlo a tak podobně. Korálky se nesmí nosit v ruce a skákat přes švihadlo se špejlí s navlečenými korálky je trochu vyšší dívčí. Za odměnu po těžkém závodě ještě trocha fotbálku. V klubovně potom čteme malou pohádku o střempelu neboli střechýlu neboli rampouchu, který zaspal zimu, ale vůbec nebyl smutný. Následuje štafetové kreslení ilustrace k pohádce. A konec zvonec.

ODDÍLOVÁ SCHŮZKA [18. 1. 2024]

Dnes jsme se ze začátku sešli v malém počtu. Hned jdeme ven a hrajeme eskymáckou honičku. Ti, co vypadli, začali dělat sněhové koule na další hru. Ta spočívala v tom, že stály dvě řady naproti sobě a musely se do sebe trefit. Jako poslední hra ve sněhu byla, udělat co nejvyšší věž nad úrovní louky. Po této hře už jsme se přemístili dovnitř. Byla poznávačka osobnosti spjatých se skautingem. No, nebylo to úplně nejlepší... Poslední půlhodinu dostaly družiny volno na svoji činnost. Mají za úkol se naučit do konce měsíce uzly. Někteří umí všechno a někteří nic, je potřeba trénovat. To platí i pro některé mladší vedoucí :) Na závěr pokřik a pak už konec.

ODDÍLOVÁ SCHŮZKA [25. 1. 2024]

Začínáme klasicky hrou venku. Bobřice mají připravenou hru, kde jsou hráči rozmístěni v poli. Zároveň okolo nich běhá hráč, co má babu, a hráč, co je honěn. Člověk, který je honěn, může vystrčit libovolného hráče z jeho „hnízda“ a tím na chvíli získat klid. Pokud je honěný hráč chycen, dostává babu. Po hře jdeme dovnitř do haly. Tam už nás čeká poznávačka slavných osobností spojených se skautingem. To máme rychle za sebou, přesouváme se do klubovny. Do konce schůzky už si všichni dělají hvězdičky z koráleků a provázků. Některé se moc povedly! Končíme pokřikem.

VÝPRAVA NA STUDENOV SOBOTA 27. 1. 2024

Zahajujeme fotbalovou hrou pod vedením Poslední lednový víkend míříme do Krkonoš! Ještě by tam měl být sníh (smutné úvahy takhle koncem ledna...), bereme si tedy běžky, a to i několik Piškotů, kteří na nich nikdy nestáli. Nejsou to přece závody, jedeme se něco nového naučit a poznat. Kdo si přesto na lyže netroufá (Maty, Hroch, DR), vybavil se sněžnicemi. Jede s námi taky Tarzan, který zmeškal předchozí výpravu Bobřího oddílu.

S třemi přestupy, přesto však bez větších problémů jedeme vlakem do stanice Harrachov. Počasí sice není reklamní, ale taky nijak hrozné. Lyže na ramena či na batohy a jdeme. Pod sjezdovkami je trochu moc cestovního ruchu, tak se rychle promotáme mezi všudy-přítomnými auty a přes Rýžoviště vzhůru do hor. Cestou známou z předložské podzemní výpravy stoupáme ke Studenovu. Je znát rozdíl mezi těmi, kteří už mají pár kopců za sebou, a horskými nováčky. Ale i Darča překoná krizi a jsme nahoře a pak zase o kus níž na Bělohradské chatě.

Po obědě z vlastních zásob bereme lyže a sněžnice a jdeme trénovat do stopy. Tarzan si ještě přidá seběh a výběh sjezdovky, po které mu ujela lyže. Na cestě kolem Janovy skály si to berou na povel Simča se Svištěm, jezdíme sem

a tam, s hůlkami i bez, na dvou i na jedné lyži. Lyžařští nováčci se rychle zlepšují, Darča je velký talent! Ani Majda, Beky nebo Pavián nezůstávají pozadu. U kiosku na Studenově pak všechny prověří překážkový závod, při němž zaujme David nádherným telemarkem a taky pes typu „Bohouš“, který tady bydlí.

Jdeme trénovat na ski! Nebo že bychom si spletli století?

Cestou dolů k chatě potkáváme Danču a Ānou a Muhem, zrovna přijeli. U chaty je už taky Štěpka. Je dost dlouho vidět, tak si před večerí dáváme ještě jeden závod, tentokrát v běhu do vrchu na sněžnicích. Máme jenom čtvery a je trochu problém je rychle přezout, kombinujeme to tedy s prostým během do vrchu. Po večerí (*spaghetti bolognese*, dobré, snědli bychom jich i vic) si družiny připravují scénky na večerní program. Téma je velmi široké: „Zima“. Také je potřeba dopsat deníky.

Večer se scházíme v jídelně. Přes až poetické téma jsou připravené scénky poměrně dramatické: Bobřice hrají o ukradené Āničce, zvrát v ději přináší dobře mířená rána termoskou. O tom, co se dělo ve scénce Chobotnic, víme jen z doslechu, protože se v zápalu představení přesunuly na chodbu, kam není vidět. Někd spadl z útesu a zlomil si ruku. Asi.

Pak nastupují kluci. Rackové mají velkou hereckou hvězdu v Palečkovi excelujícím v přiběhu opilého pana Uklouzla, který uklouzl a zabil se. Žraloci předvádějí poslední závod s Hančem a Vrbatou. Zmrzlé lyžaře v jejich podání našli až za tři dny a museli je identifikovat.

Úkol připravit si scénku pak dostanou i naši mladí. Mezitím zahrajeme krátké plížení poslepu, pak už je tu příběh mrznoucího

bezdomovce, který skončí špatně (příběh i bezdomovec, ten je nalezen slisovaný v kontejneru). Poněkud morbidní večer zakončíme čtením o lyžařském putování pražského inženýra Pavlouska, které vykonal někdy začátkem 20. století se samotným Rösslerem-Ořovským. Inženýr tenkrát výlet na ski sotva přežil, ale lyžování se přesto stalo jeho životní láskou.

NEDELE 28. 1. 2024

Vstáváme v 7:10, malinko jsme si přispali. Vychází slunce, krása! Rychlá rozcvička před chatou, snídaně. Narval trochu frflá, že nejsou párky a brzy došel jogurt, ale ostatní si nestěžují. Balíme a vyrážíme na cestu. Dojdeme ke sjezdovce a co to, nemáme sněžnice. Kdo zapomněl, musí se proběhnout zpátky na chatu. U kiosku na Studenově se zformujeme, Muhu nazul svoje lyže, které měla včera Darča – ta si dneska vyzkouší pro změnu sněžnice.

Bohouš ze Studenova

Na Ručičky se nám jde docela dobře, Majda má trochu problém ve stoupání a Pavián stěží sjíždí z kopce s batohem. Vše se vyřeší, na rozcestí svačíme a hromadně se fotíme. Cesta dál docela prudce klesá a stopa je zmrzlá, sjezd není úplně jednoduchý. Je dobré, když si děti navzájem pomůžou, jako Bobřice Majdě! Danča s Janou zachraňují Beky, což končí hromadným pádem a jedním (nejmenovaným) naraženým pozadím.

Odbočujeme na Kládovou cestu, Beky s Darčou se nám trochu courají vzadu. I tak jsme kolem jedné na rozcestí U Maštale, kde před útulnou vybalujeme oběd. Pak už nás čeká jen

táhlý a místy i dost prudký sjezd k Mumlavě. Každý sjíždí podle svých schopností, Cézar loví v lese pod cestou ujetou hůlku.

Takhle vypadá Mumlavský vodopád, když je opravdová zima (kudyznudy.cz)

Po výletní cestě podél Mumlavy už to jede samo a pohodově. U vodopádu se dělíme na pěší sekci, která vyrazí s Hrochem a DR přímo přes město, ostatní se ještě projedou na lyžích po Harrachově cestě. Vytáhneme Kříšu, který

Nikdo nezvykej si při cvičeních pozorovati jen své ski a pouze k jich ohnutým špicím hleděti. Naopak zřejmě bystře před sebe co možná daleko, bychom naskytnuvším se překážkám bud' v čas se vyhnuli, aneb ku okamžitému jich překonání se připravili. Též doporučuje se, by při chůzi a jízdě byly nohy blízko sebe, což zejména o rychlé jízdě s vrchův platí.

Přípeňování sněžnic děj se tak, by pouze špička nohy v řemeni vězela, ostatní pak její část by volně mohla se pohybovati, by bězci s připnutými sněžnicemi bylo lze i kleknouti. Dejme přednost sněžnicím jednoduše a pevně konstruovaným, řemenům přednost před rákosem!

se zřítit do lesa, ale od supermarketu Norma už dál jet opravdu nejde. Loučíme se s Dančou, Štěpkou a Ānou, svážeme lyže a jdeme po silnici na nádraží. Pěšáci už tam jsou. Zatímco probíhá tradiční otázkáč, shromáždí se na peroně masa lidí čekajících na vlak. Cesta do Tanvaldu je bez problémů, ale tam teprve začne pravé cestovní dobrodružství.

Na to, že je neděle večer, nám přijde rychlík Arriva na Prahu poněkud krátký. Průvodčí to potvrzuje: „*Máme jenom jednu jednotku místo dvou. Bude masakr. Ale nefunguje mi záchod, tak si tam můžete dát lyže.*“ Má pravdu. Sedáme si po třech na sedačku, ale jak lidí postupně přibývá, houstne i atmosféra. Děti štosujeme na sebe, aby se vešli i lidi, kteří vehementně vyžadují svá místa... Co mají dělat ti, kterým jejich půlka vlaku nepřijela, zůstává otázkou. WC s lyžemi nám průvodčí odemýká až těsně před boleslavským hlavákem, nervozita dosahuje vrcholu. Přesto se nám podaří vystoupit i se všemi věcmi, nezabít se na namrzlém přechodu přes koleje a řádně ukončit vydařenou a pěknou výpravu.

zapsali Jana, Honza, Simča, Svišť

Fotky z výpravy jsou tady.

A kdo nezná Bohouše, může si pustit Bohouše.

